

VARFÖR

MORALISK UPPRUSTNING

Lennart Segerstråle

VARFÖR
MORALISK
UPPRUSTNING?

Lennart Segerstråle

Förlag:
Stiftelsen för Moralisk upprustning

Borgå 1967. Tryckeri- & Tidnings Ab.

INNEHÅLL.

	sid.
Förord	3
Dr. Frank Buchman, Oxfordrörelsens och Moralisk upprustnings upphovsman	5
Vad är MRA?	8
Moralisk upprustning och kyrkan	14
Moralisk upprustning och kommunismen	19
Moralisk upprustning och politiken	22
Moralisk upprustning, frihetens disciplin	25
Moralisk upprustning- en livskvalitet	28
Absoluta normer	36
Konferens- och skolningscentra	41
Vem står för Moralisk upprustnings arbete?	47
Vägar till information	49
Motstånd	52
Samvetet och tidens rättsbegrepp	54
Mot framtiden- den unga generationen	59
Litteraturförteckning	65

FÖRORD

Ju mer Moralisk upprustnings idé förverkligas och sprids jorden över, desto mera motiverat är det att på alla håll en enkel form av upplysning finns tillgänglig om vad saken gäller.

Denna lilla skrift avser att ge en allmän orientering i och en del erfarenheter av Moralisk upprustning. Samtidigt hänvisas till en mer uttömmande litteratur och därmed kunskap om ämnet. Över sådan litteratur, filmer, informationsskrifter o.a. lämnas en förteckning i slutet av texten.

Situationen i dag ställer oss alla inför frågan om skapandet av en ny anda, ett nytt samarbete och ett nytt inbördes ansvar som vägen till en betryggad och mänskovärdig, fri framtid. Den gäller alla folk. Huvudproblemet är och förblir människan själv och vad som driver henne.

Denna publikation behandlar den andliga och moraliska förändring, som är förutsättningen för samlivets renässans i världen.

Lennart Segerstråle

Dr. Frank Buchman, Oxfordrörelsens och Moralisk upprustnings upphovsman

En framstående diplomat, som länge arbetade i FN, har sagt om Frank Buchman: »Han har gjort tre väsentliga ting. För det första såg han behovet av ett svar.» Redan efter första världskriget förstod han att de stora förhoppningar som knöts till fredssituationen innerst kunde förverkligas blott i den mån människorna själva ändrades och levde ut freden. — En fredstraktat som sådan berörde bara den yttre situationen. »För det andra formade han ut svaret. Han nöjde sig inte med att ställa en diagnos, som så många offentliga män gör. Han kom med ett effektivt svar. Han var villig att betala priset genom att själv ge sig ut för att förverkliga det.

För det tredje har han — och det är kanske det vanligaste av allt det han gjort — skapat en världsstyrka som består av tusende män och kvinnor av alla färger och raser, redo att ge sitt liv och allt vad de äger, för att bringa detta svar till världen medan det ännu är tid.»

Det började med sex brev. Den unge Frank, ättling från en på 1740-talet till Amerika inflyttad schweizisk

släkt, hade efter sina teologiska studier blivit föreståndare för ett hem för pojkar — enligt eget val i den svåraste stadsdelen i Philadelphia. Efter fem insatsrika år uppstod en konflikt mellan honom och de sex styrelsemedlemmarna i företaget. Frank tog pojkarnas parti. Bitter lämnade han posten och reste över till Europa. Därvid kom han till Keswick i England. En dag steg han in i en oansenlig landskyrka. Där stod en kvinna och berättade på ett äkta och enkelt sätt om sin personliga upplevelse av det befriande korset. Plötsligt såg Frank vad hans bitterhet representerade. Människor fyllda av bitterhet kunde aldrig bygga enhet — de bidrog tvärtom till splittringen. Det ledde till de sex breven med bön om förlåtelse, adresserade till styrelsemedlemmarna i gossheimet.

Ur denna första lydning inför hans samvetsövertygelse växte sedan hela hans livs märkliga verk fram. Steg för steg lade sig vägen tillrätta under de närmaste sju åren då Frank Buchman — återkommen till USA — vid ett av dess universitet fick fördjupa sig i människokunskap och göra de rön, som ledde honom fram till den avgörande upptäckten av människors förvandling och samarbete under Guds ledning.

Sedan tillbragte Frank Buchman en tid i Cambridge. En dag kallades han därifrån till ett besök i studentkretsarna i Oxford, där han mötte den intellektuella eliten. Här överrumplade Buchman sitt auditorium med — att lyssna till vad andra sade. Man fick rent av be honom

yttra sig. Han berättade vid detta första möte med oxfordstudenterna enkelt och oteologiskt om vanliga människor som blivit annorlunda. Detta fångade åhörarna. Snart djupnade intresset mer, när det visade sig att ateister och agnostiker, liksom ineffektiva kristna, blivit radikalt förändrade. Det räckte inte länge förrän en av studenterna upplevde detta själv, lämnade sin framtidsbana och beslöt att följa Buchman. Ur denna första enhet växte den organism fram, som med häpnadsväckande hastighet gick ut över England, Norden, Europa, Afrika o.s.v.

Det var ingen ny lära Frank Buchman kom med. Han bad människorna granska sitt liv i ljuset av fasta, oföränderliga normer: absolut ärlighet, renhet, osjälviskhet och kärlek — alltså bibelns egna normer i Bergspredikan. Han bad dem också vara stilla och lyssna till Guds röst och göra vad den sade. Detta var så enkelt att alla, som ville det, fattade det. De, som prövade detta — blev annorlunda. »Oxford-grupprörelsen» blev en vattendelare mellan en självstyrd kompromisskristendom och ett radikalt kristet liv i revolutionär kamp för en tillvaro, överlåten till Guds ledning och för hans syften. Ett realistiskt svar till de materialistiska och politiska ideologier, som kämpade om människomaterialet för *egna* målsättningar runt världen, hade fötts — men på ett annat plan — det andliga och moraliska. Det rullade hoppfullt vidare genom människor, vilka upplevde förvandlingen och som såg visionen av en på detta sätt gudsstyrd värld

i fritt samarbete. De var redo att ge allt för att förverkliga denna vision.

År 1921 besökte Frank Buchman Finland. Det var midsommar, han greps av att ljuset varade nästan dygnet runt. Långt senare återkom han till detta besök med orden: »Jag tänker på Finland som det land, från vilket ljuset aldrig viker. Finlands uppgift i världen är att visa vad verklig fosterlandskärlek är genom att ställa hela sitt liv och hela sitt land under Guds ledning.»

Ingen levande människa som vill fred och ett funktionsdugligt samliv kan undgå att fatta betydelsen av vad det rent realistiskt innebär att ett världsomspännande svar finns och blir givet, medan det är tid.

Vad är MRA?

Beteckningen MRA är förkortningen av den internationellt använda engelska ordet »Moral Re-Armament», på svenska : Moralisk upprustning.

Denna beteckning kom den dittillsvarande s.k. »oxfordgrupprörelsen» att få år 1938, då länderna febrilt rustade upp militärt inför hotet av ett andra världskrig.

I Londons East End, där den engelska arbetarrörelsen en gång tog sin början, hölls ett stort möte, vid vilket Frank Buchman med övertygelsens hela kraft förde fram tanken, att mänsklighetens främsta behov nu var en

andlig och moralisk upprustning. Bara den kunde ge ett tillräckligt realistiskt svar på samlevnadsproblemet. Den goda viljan att uppnå bestående lösningar berodde innerst på *simmelaget*. Ur dess förvandling steg hoppet fram. Detta uttryck — Moralisk upprustning, MRA, flög — tack vare sin aktualitet, blixtnabbt ut över jorden. Oxfordgruppens mål hade genom händelsernas gång vuxit till visionen att det nu gällde en förvandling i världsformat. Mänskligheten stod inför historiens ödesfråga: Vad måste ske för att vi skall överleva? Och vilket svar är tillräckligt verksamt, realistiskt nog och genomgripande, när det gäller att bota krisens orsaker? Den militära upprustningen stod redo till en lösning med våld. Den andliga och moraliska upprustningen stod redo till en kamp, som kunde vinna människorna för världsförsoningens mål med de medel Gud anvisade dem.

En sådan väg började med en själv, med ens egen förvandling. Sammanslutningen av sådana människor i fritt samarbete blev en världstyrka av andlig och moralisk art. Den hade samma centrala budskap till varje individ och varje folk. Det *gällde alla* — politiker lika väl som icke-politiker, kommunister lika väl som icke-kommunister, kristna lika väl som icke-kristna o.s.v. Frågan gällde vad envar personligen valde att medverka till och vad nationen därigenom kom att stå för med tanke på situationen i världen. Människorna ställdes inför ett val. För de kristna gällde det att flytta ut kyrkans lära i samhällets praktiska sammanhang så att den förverkligades.

Det betydde att företräda Bergspredikans normer om vad som var rätt för helheten och följa Guds ledning i allt. Om människorna gjorde så, blev de förstådda av vilken religion, ras och klass som helst. Häri låg allgiltigheten i Moralisk upprustning. Det gällde det primäraste av allt — att vara en rätt medmänniska. Dock, det var fråga om något mycket mer än blott och bart humanism. Fröet till detta urgamla träd hade börjat gro på nytt. Men det gällde inte en ny förkunnelse av läran — den hörde kyrkorna till — utan dess *förverkligande som livets väg*. Trädets krona började sträcka sig ut över jorden.

Många var misstänksamma. De kom för att kontrollera om Moralisk upprustning var en maskerad politisk rörelse, en ny sekteristisk troslära, en organisation för extremister och överspända o.s.v. — De fanns intet av allt detta. De fann något helt annat. De såg män och kvinnor, som levde ut det de talade om. De hade varit uppriktiga mot Gud, gjort upp sin sak med honom, och gett honom det totala herraväldet och bestämmelserätten över deras liv.

De representerade ett lyssnande samvete och en ny lydnad. De samarbetade med Gud. Och han handlade genom dem. Kritiska människor talade om synkretism — religionsblandning — då människor från alla världens hörn samarbetade. Men verkligheten visade att dessa hinduer, muhammedaner och andra icke-kristna kom, därför att de här mötte människor, som tog sin religion på allvar som en praktisk verklighet. I Moralisk upprust-

ning kom ingen med läropropaganda utan med ett enkelt råd: se dig i absolutens spegel. Och så kom en fråga: Leder Gud eller du själv ditt liv?

Allt gällde den inre förvandlingen, som förde människorna in under Guds inflytande. Rom kunde visserligen inte byggas på en dag. Men *beslutet* att ändra sig och börja fråga efter Guds vilja och göra den kunde gå på ett ögonblick. För de flesta blev det förr eller senare vägen till upplevelsen av Kristus som verkligheten själv.

Ett liv i lydnad medförde oavbrutet nya erfarenheter av korset. I en förljugen värld blev sanningens förkämpar utsatta för hårda duster. Det var inte åsikter utan försoningens sinnelag och handlingar som kunde komma med botemedlet. Människor från de mest skilda läger steg fram och ställde sig sida vid sida med alla andra som ville bygga denna nya värld.

Moralisk upprustning är — som ren sagts — ingen organisation. Det betyder därmed också att ingen är medlem i någon förening. Den som tar det största ansvaret på sig och lever närmast Gud är i praktiken »en ledande person». Det märkliga är därför att Moralisk upprustning uppstått, bestått och vuxit fram som en dylik *organism under ledning av den Helige Ande*. Detta ledarskap är det mest konkreta och objektiva som finns.

I stället för att erbjuda Gud egna tjänster och programförslag, som aldrig når utöver vad de egna krafterna kan prestera och där inga under sker, har människorna funnit den oerhörda skillnaden i att ställa sig helt till

Guds förfogande och på detta sätt »lyssna och lyda». Då har sådant inträffat som människor i egen kraft aldrig kunnat åstadkomma.

Tron växer under detta djärva framträngande i samma mån man ser Gud handla genom den som lyder. Han ger också resurserna för de uppdrag han visar på. Det lyfter skeendet långt utöver det vi vågat drömma om, och som vårt begränsade tänkande satt gränser för. När Gud styr sin skapelse genom lydnad, fastslås en fundamental sanning: Ande skall leda materie. Gud leder människan. Frank Buchman präglade denna sanning i orden: »När människan lyssnar, talar Gud, när människan lyder handlar Gud».

Det är ett revolutionerande råd i rådlöshetens tid. Förvirring, maktlystnad, splittring, hat och begär har gjort att denna livets fundamentala hemlighet gått förlorad och lämnat mänskligheten i största hjälplöshet och kaos.

Erfarenheterna av detta samarbets följder säger klart, att beroendet av Guds ledning är frihetens och fredens främsta garanti. Bundna vid hans levande sanning kan hela tiden nya, överraskande avgöranden ske. Det betyder konkret: tilltagande ljus, större klarhet.

Tag filmen »Männen från Rio» som visats i Finland. Med det fullt verklighetstrogn händelseunderlaget bevarat visar den, hur de olidliga förhållandena i Rios hamn förändrades. Genom den inre förvandling, som inträffade i de motsatta parternas sinnen och liv, löstes krisen. Ett friktionsfritt samarbete, som otvivelaktigt fick

motsvarande inflytande på utskeppningen och därmed på världshandeln, uppstod. Denna film är så autentisk att medverkarna bär sina egna verkliga namn. De har också sett sitt ansvar att under besök på många håll i världen tala om sina erfarenheter av vägen till försoning och samarbete. Filmen är dokumentär. Den visar hur sakheter i underhandlingar och samarbete kommer med öppenhet och god vilja — och till botten gående uppgörelser mellan individerna själv.

Dessa händelser antyder att den balans mellan produktion och konsumtion, som i sista hand kommer att reglera världshandeln, är ett moraliskt problem i relation till den rent mänskliga faktorn. Ett riktigt förfarande och rena motiv har visat sig medföra nyttan *som följd*, inte som målsättning för egen vinst. Frank Buchman sade enkelt: »Det finns nog för människors behov — men inte för deras begär». Vägen till att förverkliga denna syn beror på att *det* sker i människors sinnelag, som drivs av generositet, omtanke och omsorg för andra.

Olika krafter tävlar om inflytande över människorna. Genom att söka vinna dem för sin målsättning vill de, som styr den ideologiska kampens strategi, nå ett bestämmande ledarskap i världsutvecklingen. En ideologi är byggd av:

- En livssyn, som helt behärskar människan.
- En kraft, som vill förverkliga den.
- En målsättning, som siktar till världsutbredning enligt en strategisk plan.

Moralisk upprustning är byggd på:

Idé och livssyn: Gud är sin egen skapelses Herre. Han har sin plan för den. Den förverkligas genom lydnad för hans vilja. Den fungerar enligt hans orubbliga lagar och normer. Man kan bryta mot dem. Världens tillstånd i dag visar resultatet. Man kan börja följa dem. Det avgör mänsklighetens morgondag.

Kraften, som förverkligar den: Guds egen allsmågtiga kraft. Den verkar genom människor, som helhjärtat och osjälviskt samarbetar med honom för samlevnadens renessans — »tillkomme ditt rike».

Friheten och sammanhållningen försvaras där av människornas sätt att leva enligt »ske din vilja».

Målsättningen: En gudsledd värld, styrd av sin skapare genom hans mänskliga verktyg — hemligheten bakom en fungerande demokrati.

Moralisk upprustning och kyrkan

Vid en konferens för präster, predikanter och lekmän av olika trosbekännelse i Church House i London höll den engelska journalisten och författaren Peter Howard, som efter Frank Buchmans död bar huvudansvaret för Moralisk upprustnings världsarbete, den 16 januari 1963 ett tal. Där klarlade han vad det i praktiken betydde att vara med om »alla tiders största revolution, varigenom Kristi kors omformar världen». Och han började talet

med att säga: »I dag skall vi tala om det viktigaste i den nutida världen. Vad betyder Gud för den moderna människan? En Gud, lidelsefullt intresserad av att vinna världen? En Gud med en plan för varje mänsklig varelse i världen? En överraskande Gud? En äventyrens Gud? Någon, som har större kärlek, är intressantare och mer dynamisk än någon människa man känner?»

Han talar om det som sker inom människor genom förvandlingen. »Moralisk upprustning griper tag i en man som mig, utan tro, den får mig att leva rätlinjat. Den ger mig en vänskap med Jesus Kristus som är det dyrbaraste jag äger i livet. Den lär mig att — som jag nu en gång är — ställa mig till förfogande för Gud och för Hans plan. Är inte det kyrkans uppgift?» Howard lider av splittringen i det kristna lägret: »Söndringen i kyrkan har varit en oerhörd mänsklig tragedi. Men om alla de som är stolta över att regelbundet gå i kyrkan blev kristna revolutionärer, skulle vi få uppleva hur hela folks öden blev annorlunda.»

Howard ställer detta i motsats till den målmedvetenhet, med vilken den gudlösa revolutionen går fram och erövrar den ena väsentliga positionen efter den andra.

På en fråga: »Är Moralisk upprustnings principer desamma som dem, vilka den kristna kyrkan predikat sedan Kristi tid» — svarar Howard: »Jag skulle vilja säga att Moralisk upprustning är kyrkans sanna och traditionella egendom. Men jag måste också säga att jag träffar en mängd kyrkfolk, som inte lägger särskilt vinn om att

leva så. Jag skulle vilja få de kristna att *leva vad de talar om*. Om de gjorde det, skulle det bli en verklig revolution.»

Allt flera av kyrkans vakna ledare står bakom detta. När budet om Peter Howards död, den 25 februari 1965 i Lima i Peru, mitt under en pågående kampanj i Sydamerika, dit han inbjudits av flera av dess ledare, nådde ut över världen, telegraferade nitton biskopar och en hel skara präster från de nordiska länderna till fru Doë Howard: »Vi beklagar djupt förlusten av en stor och ödmjuk kristen, som helhjärtat gav sig själv, sina krafter och sin geniala begåvning för ett enda mål: »att Guds vilja skall ske med människor och nationer på jorden såsom den sker i himmeln».

Förordet till Peter Howards bok »Design for dedication» (till största delen samma bok som utgetts på svenska under titeln »Revolutionen som kommer») skrevs av kardinal Cushing i Boston.

Ärkebiskop Nathan Söderblom sände kort före sin död följande hälsning till sin vän Buchman, som han kallade »the lifechanger» — livsförvandlaren — : »Ni arbetar med det enda som verkligen betyder något i religion och liv: Kristi absoluta herravälde i våra hjärtan, ord och gärningar. Ett förvandlat liv är värtaligare än mängder av predikningar».

»Den kristna verkligheten i Frank Buchmans liv vilade» — säger biskop Bengt Jonzon i en artikel, »på tre fundamentala punkter: Hans radikala erfarenhet av Kor-

set, hans helhjärtenhet och hans tro.» — Så tillägger biskop Jonzon: »Han kom från ett lutherskt hem med en kraftig religiös tradition och han blev luthersk präst. Han var djupt tacksam för sitt barndomsarv. Han levde i och av bibeln. Det var ingenting särskilt med hans kristna tro *förutom dess realism*: den var en *kraft*, han levde den.» Hemligheten bakom hans verk var att han levde för andra och för ett mål som omfattade hela världen.

Själv formulerade han det totala svaret och det tillräckliga kristna ansvaret år 1946 i en bestämd sats: »Vår ideologi är Jesu Kristi evangelium *i dess helhet*.» Det betydde att leva ut korset. Det betydde *kristen verklighet*. Det gällde den kamp mot synden, som lät mörkret sprängas. Många var blott upptagna av sin egen salighetsfråga. Här gällde det hela mäskligheten inför frågan: »Sker din vilja såsom i himmelen också på jorden?»

Peter Howard uttryckte detta så: »Det är och förblir min fasta tro att korslösa kristna har gjort och fortfarande gör mer än någon kommunist eller fascist för att dölja realiteten i Kristi revolution för mäskligheten».

I skenheligt fromleri, utan inre moralisk uppgörelse och förvandling såg Frank Buchman ett långt farligare hinder för den andliga och moraliska revolutionen än rent motstånd, som blott stärkte honom i tron på en sådan förändrings väsentlighet.

Biskop Scharf i Berlin underströk som ordförande för Evangeliska Kyrkans Råd i Tyskland, vid en stor präst-

konferens i november 1966, att kyrkan bör ge sitt fulla erkännande åt Moralisk upprustning.

Kristen realism betyder att saltet från att vara symbol övergår i sanerande kraft då det upplöses, förvandlas. Först då är det 100 % kraft — och farligt för det onda.

I en konferenssal, till brädderna fylld av representanter för alla slags religioner, klasser, raser och folk kunde Frank Buchman, enkelt och fast, med betoning på varje ord, avsluta ett möte, som mest rört sig kring helt konkreta frågor av aktuell natur, med orden:

Världens sjukdom är synden —
Botemedlet är Jesus Kristus —
Följden är — ett under.

Ingen invändning, ingen negativ reaktion. Där ett förpliktat liv talar tystnar lärodispyterna, bakom vilka vanligen blott motståndet mot den egna förvandlingen förskansar sig. Frank Buchman talade enkelt och inträngande klart om den synd — själviskheten — som berörde honom själv och alla andra. Där var splittringen, förorsakad av hat, bitterhet, begär, kyla och likgiltighet.

Men han vidgade visionen av människornas största möjligheter. Han visade hur vägen skulle rensas bakåt och vad som kunde garantera den framåt. Det var inga idealistiska skönmålningar. Det var nakna sanningar, inför vilka ett tigande auditorium *tänkte*. Det bidrog till att människor började se sig sådana de var och vad *kristendomens verklighet var!*

De mötte Gud sådan han var. De började fatta att samarbetet med Hans vilja förde till livets mening och därmed nådde sin största dimension. Det gällde viljan. Beslutet förde till steget, som ledde ut ur mörkret. Uppgörelserna, som skänkte friheten från allt det gamla var kanske inte lätta. Men de var lika nödvändiga som avlägsnandet av sjukdomshärden vid en operation. De ledde till *befrielsen*. Det nya dynamiska livet tog vid.

Man såg det som gällde alla gemensamt.

Moralisk upprustning och kommunismen

Det betecknande för Moralisk upprustning är, att den inte utesluter en enda människa. Den omfattar hela mänskligheten. Motsättningen är t.ex. inte: »kapalist — kommunist» utan »själviskhet — osjälviskhet». Två moraliska karaktärsegenskaper står mot varandra, låt vara — i *utåt* olika lägen. Om de moraliska egenskaperna ändras kan också sättet att se och finna en riktig lösning ändras. De moraliska motsatserna finns i varje hjärta. Kampen mellan dem avgör världsödet. De innersta problemen är inte politiska, sociala, ekonomiska. De är följder av det som utkämpas på hjärtats slagfält. Det är fråga om moraliska segrar eller nederlag, det som bestämmer handlingarna — alltså det som verkligen sker.

En kommunistledare från Ruhr sade: »Om de kristna överger åsikternas och tungans kristendom och övergår

till handlingens, uppstår inte längre kommunister.» *Det* hade kunnat ske förrän kommunismen föddes!

Frank Buchman såg den ena ledande kommunisten efter den andra uppleva synen av ett tillräckligt svar till världen när deras vilja trängde fram till själva lösningen — deras egen inre förvandling. Förvandlingens under betydde det totala svaret. Det gällde hela människan, det yttre likasom det inre. Ansvaret låg sedan i att själv leva ut svaret. Sådana kommunister såg att Moralisk upprustning inte riktade sig mot *dem*. Tvärtom visade Moralisk upprustning också för dem *ett högre alternativ*, ett alltomfattande mål för deras kämpande ideologiska lidelse.

Den franske författaren Gabriel Marcel citerar i sin bok »Un changement d'espérance» en av grundarna av det norska kommunistpartiet, Hans Bjerkholt, som säger: »Moralisk upprustning var den enda revolutionära idé som var stor nog att fylla igen alla åtskiljande klyftor, en ideologi, som grundades på absoluta moraliska normer och därigenom hade möjligheten att angripa den mänskliga stoltheten.

Jag hade levat hela mitt liv och kämpat för att få andra att bli annorlunda; men först då upptäckte jag hemligheten med en sådan operation — jag måste först själv ändras för att kunna få andra att göra detsamma. Det är den djupaste och mäktigaste revolutionen som kan frigöra den enskilda människan från hennes jag och göra henne till en verksam kraft i uppbyggandet av en ny värld.»

En engelsk fackföreningsledare, som i 22 år varit en kämpande marxist, fann genom en murare, vilken mött Moralisk upprustning och talade om vad det konkret betydde för honom, svaret på sina egna problem. Han fattade vad det innebar, när något sådant kunde ske som att människans grundnatur, med hennes innersta motiv och målsättning, förvandlades. Det åstadkom ett skred i hela livsåskådningen och synen på vägen till lösandet av hela den mänskliga samlevnaden.

Fackföreningsmannen blev alltigenom förändrad. Men han sade en viktig sak: »Ni skulle aldrig fått mig att lyssna till budskapet om Kristus, om ni inte först visat mig att det fanns *en kämpande ideologi*, högre och mer alltomfattande än kommunismen.»

Dessa förvandlade kommunister fick ofta betala ett högt pris för sina erfarenheter genom ren förföljelse från sina forna meningsfränders sida. Men de gav inte upp. De hade lärt sig se och bedöma ideologiska värden och målsättningar. Bakom det förra lägrerets reaktion låg också fruktan för att de skulle genom sitt liv bevisa förefintligheten av den Gud, som avpoletterats av den kommunistiska ideologin.

Peter Howard sade ärligt: »Jag tror att en kommunism, som rent ut säger, att den inte kan vinna, förrän myten om Gud avlägsnats från människornas medvetande, är en inskränkt idé. Jag har tillräckligt mycket kärlek till kommunisterna för att försöka få dem på något långt större och långt *mera revolutionärt* program än en trång

klassidé». Howard såg en större vision för kommunisterna än deras egna ledare. Och han fortsatte:

»Jag tar inte avstånd från kommunister. Historiens störste antikommunist var Hitler. Men det enda han lyckades med var att sprida kommunismen över halva jordklotet. Jag är övertygad om att fria människor skulle kunna åstadkomma en större revolution än klasskampens förkämpar. Men har vi tillräckligt mycket av omtanke för att göra det? Vi kritiserar dem, men vi erbjuder inte något revolutionärt alternativ. Jag tror det är brist på kärlek.»

Moralisk upprustning måste vara för *kommunisterna och deras mänskovärde* precis detsamma som för alla andra. Men *kommunismen* kan inte ge dem svaret på deras innersta behov som människor därför att den av sagt sig Gud.

Om friheten skall leva eller dö beror på hur de människor *lever*, som talar om den. Det beror också på vad de lever för och hur de genomskådar och förhåller sig till det som inte är frihet eller sann fred.

Moralisk upprustning och politiken

När det som är rätt enligt absoluta moraliska normer läggs till grunden för politiken, betyder det att viljan till *saklighet* och därmed till realpolitik, segrar. Då uppkommer möjligheten till bestående lösningar.

Är blott det egna partiets nytta målsättningen kan inga sådana lösningar uppnås. Rätten, som bör tillkomma alla lika i ett demokratiskt land, förskjuts. Andras obeaktade och förträngda behov reser sig och kräver utjämning och rättvisa. När ett parti för egna vinster säljer skyldigheten att beakta helhetens väl, bekräftas den uppfattningen, att politiken är ett smutsigt hantverk.

Politikens kvalitetsmärke är självfallet att rätt skall vara rätt. Tyvärr visar det sig ofta att de, som talar högljuddast om demokrati själv förefaller ha mycket svårt att tillämpa den. De flesta vill i regeln behålla sista ordet. Skenpolitikens djupaste orsak är frånvaron av fasta moralnormer och ett för litet ansvar för helhetssynen — alltså det som objektivt sett är rätt för alla. En bidragande orsak är likgiltigheten att lyssna till och lidelsefritt söka fatta också andras synpunkter. Bristande tro på att det onda kan bemötas och besegras ligger ofta bakom det man i allmänhet menar med ordet »realpolitik». Det innebär i själva verket ett accepterande av det onda som något oundvikligt. Här kommer frågan om den personliga förvandlingen in i bilden som det väsentligaste av allt, när det gäller *verkligheten* i ordet »realpolitik». Den vilar därför ytterst på personlighetens karaktär.

Det innebär att företräda personligt moraliskt mod och en okorrumpad rättshållning inför hela nationen. »Ett folk har den politiska ledning det är värt» sägs det ofta med tanke på landets folkvalda representanter. Att välja en kandidat är en sak — att fortlöpande

stöda honom eller henne i kampen för vad som är rätt, då det gäller hela nationens väl, är något helt annat. Man är van att tänka att politikerna har ansvar för oss alla — det är mindre vanligt, men minst lika viktigt, att vi upp- bär vårt ansvar för dem. Moralisk upprustning kan aldrig, såsom Guds prioritet, tänkas verka för något som helst annat syfte än det som är rätt för alla enligt de absoluta normerna. Ingen kan köpa Moralisk upprustning för sina målsättningar.

Det är denna anda Howard gick in för att ge i sina kontakter med bl.a. världens ledare. Det uttrycker också många av de telegram, som vid hans frånfälle sändes till hans hustru från olika delar av världen.

U Thant skrev: »Jag kommer alltid att betrakta det som ett privilegium att ha varit en av hans vänner.»

Tydiligen var målsättningen »världens fred» det som djupast förenade dem. U Thant ville få kanonerna att tystna och tiga. Howard ville få mänskligheten att höra Gud tala — om vägen till och villkoren för en bestående fred med honom och därmed med människorna.

Själva *arbetet för världsförsoningen* är det djupast verksamma sättet att bidra till spänningarnas lösning. Det bestyrkte ett annat telegram till fru Howard — från Kenya. Tidigare Mau-Mau-ledare sände sin hälsning *tillsammans* med den överste, som varit kommandant i det läger där de varit internerade: »Vi tror att Peter Howards besök i vårt läger 1955 tillsammans med en internationell styrka av Moralisk upprustning var en vänd-

punkt i Kenyas historia. Han gav oss en vision av hur människor som är skilda åt på grund av hudfärg, hat eller känslor av överlägsenhet genom en förändring i sin karaktär kan ge ett exempel åt hela världen. Vi vill förverkliga hans brinnande övertygelse att Kenya kan bli det landet.» Det håller verkligen på att ske. Nyligen har en styrka unga afrikaner, som verkar för Moralisk upp- rustning i Kenya skapat en show »Harambee Africa» («Låt oss dra åt samma håll»). Den har kallats till Sudan av dess regering samt därpå av kejsar Haile Selassie till Etiopien. Här arbetar afrikanerna, som dramatiserat detta, för sin kontinent med Moralisk upp- rustning.

Moralisk upp- rustning, frihetens disciplin

I fält avgörs landets öde av hur enheterna samverkar. I välordnade samhällen griper kuggarna in i varandra så att maskineriet fungerar till allas bästa.

En fotbollsmatch vinnas av det lag som presterar det skickligast samordnade spelet. Var och en bär samma ansvar för utgången. Allas energi koncentreras på *ett* gemensamt mål.

I en världslig diktatur likriktas individerna genom att tvingas in i systemets krav — oberoende av de enskildas övertygelse. Moralisk upp- rustning vill skapa en frivillig- hetens och hjärtats disciplin och enhetens anda hos var

och en av de samarbetande, en sant demokratisk atmosfär.

Den hemliga samordnaren i en sådan organism är den Heliga Ande. Den berikar genom individuella möjligheter mångsidigast den helhet som är likriktningens motsats. Kärleken binder alla samman, medan sanningen och öppenheten frigör alla inbördes. Detta är hemligheten bakom en fri och dock fullt sammanhängande, rätt samverkande helhet.

Erfarenheten har visat, att slagkraften i ett samarbetande lag — team — i avgörande grad beror på den inre renhet som råder i laget. Orsaker till outtalad kritik eller annat, som kan skilja de enskilda åt, må klaras upp. Då kan det läge uppnås, där ingenting längre hindrar Guds ande att ge de samarbetande klarhet över vad som är hans vilja. Ur samma källa strömmar kraften att genomföra hans plan. Trots brister, trots begränsad förmåga att alltid entydigt och klart kunna fatta Guds vilja, trots fel och misstag, synd och halvhet, som ständigt hotar allt det vi människor befattar oss med och nödgas vidgå, visar det sig att villigheten att gå denna väg är förmer än all egen »förträfflighet» som enbart litar till sig själv. Därmed utesluter man Guds samarbete. Nu frågar någon: Är där inte ständigt en fara förhanden, att man förväxlar Guds röst och vilja med eget önsketänkande, hans tankar med egna tankar och hans plan med egna planer?

Naturligtvis — men detta innebär väl därmed inte ett

påpekande att man skulle »undvika att söka lära sig samma, därför att man *kunde* drunkna».

När Frank Buchman själv inför hela sin livsgärning konstaterade att »allt var den Heliga Andes verk» — inte hans — tillade han enkelt och sant ödmjukt: »Jag vet att jag inte är utan synd, men jag lever för ett enda: att göra Kristus till härskaren i varje människas liv, som jag möter.»

Moralisk upprustning — en livskvalitet

Stilla stunden

Att lyssna till samvetets röst, där människan möter Gud, och göra vad den säger, är vägen till samarbete med honom för hans plan med oss. Det är en erfarenhet, som kastar ett fullständigt nytt, klarläggande ljus över livet och dess inriktning, men därtill dess mening. Att göra Guds vilja betyder att man måste ta reda på vad den konkret innebär för att kunna förverkliga den. Man kan heller inte spela rent om man inte stämmer instrumentet före konserten.

Det står att människan, när hon »förvandlas genom sitt sinnes förnyelse» kan fatta Guds vilja. Om vi vill följa den, visar den vägen.

Tusen röster kallar på vår uppmärksamhet, vårt hem, vår affär, vår chef, våra kunder, våra vänner. Men också vårt eget inre, vår ärelystnad, våra målsättningar, våra strävanden, våra hemliga drömmar och önskningar gör sig gällande, inte sant. Och vid sidan av dem påverkas många av bitterhet, fruktan — kanske hat — och begär av olika slag. Man kan kalla dem »krafttjuvar».

Många försöker lyssna till alla röster — de går under.

En del lyssnar aldrig till någon — de leds av impulser och tillfälligheter. Någon röst måste *leda*. Finns det någon tillförlitligare röst än den vi hör i vårt samvete?

Innerst i oss finns denna röst som vill vara ett med vårt väsen och vårt liv i dess helhet. Den känner till meningen med vårt liv. Den *leder* när vi ärligt vill veta vad den säger. Den är den mest praktiska rådgivare vi kan få och inne i allt långt mer än vi själva. Den öppnar porten till vårt livsperspektiv. Den kan därför styra oss rätt. Den kan leda oss förbi det vi själva vill eller andra vill med oss — fram till det som Gud vill anvisa, det betydelsefullaste som kan ske *med* oss, men också *genom* oss. Den ger en klar belysning av oss själva och förhållandena kring oss. Den styr våra känslor, vårt förstånd, våra motiv och våra beslut.

Guds plan — den högsta verkligheten.

Denna röst är enkel och genomträngande, skapande och konkret. Den visar, steg för steg, planen för vårt liv. Genom oss verkar den utåt. När vi beslutar att följa den inre röstens anvisningar, kommer en ny anda in i vårt hjärta, vårt hem, vår vänkrets, vårt samhälle. Lyder vi obetingat och fortlöpande Guds röst, ger vi det mest avgörande svar vi kan på världens kaos och livsångesten i dag. Gud har skapat allt med en plan för allt. Varje vilja som kommer i konflikt med denna vilja och trotsar den bringar in förvirring och lidande i Guds världsplan. När

Guds vilja blir vår vilja följer ro, kraft, trygghet, frihet och glädje — och skapande inspiration. Vi känner att detta som sker med oss och genom oss är *livets högsta verklighet*. Även de minsta ting får betydelse i sammanhanget och befördrar utvecklingen. Vi behöver få den avgörande klarheten. Med den följer en stegrad livskänsla. Också det vi kallar motgångar, ja lidanden och nederlag, förvandlas till ett meningsfyllt sammanhang, som vi aldrig förr ansåg vara möjligt, och som då gjorde oss nedslagna och bittra. Vi lär oss använda dem på ett skapande sätt.

Vi behöver detta revolutionerande lyssnande och dess rådgivning — om vi ger oss, sådana vi är, till Gud sådan vi tycker oss känna att han är. Att be Gud öppna de dörrar genom vilka vi skall gå och stänga dem som för oss vilse, är enkelt, men revolutionerande.

Tankar glider lätt undan och förlorar sin skärpa under påverkan av dagens mångahanda. Det är praktiskt att skriva ned dem. Det visar sig dessutom riktigt att samla tankarna på pappret som upplagsplats, så besväras inte sinnet och minnet och vi befinner oss i ett oansträngt läge att fortsättningsvis »ta emot».

Efteråt är det nödvändigt att gå genom det vi skrivit ned för att söka finna vad som är Guds ledning och vad som visar sig vara våra egna tankar. Vi kan ställa anteckningarna inför det som avspeglar Guds vilja — alltså inför ärlighetens, renhetens, osjälviskhetens och kärlekens »absolut».

Är vi fortfarande tveksamma på någon punkt, kan vi tala om det för någon annan, som vant sig att i allt rådfråga den inre rösten och som inte är sentimental och söker trösta oss, utan som är sann och kärleksfull nog att inte låta oss kompromissa.

När vi klarar upp det bakomliggande träder det framföriggande med undrens möjligheter emot oss.

Det kan fordras mod att lyda! Men det fordras ännu mer mod att leva vidare *utan* att lyda — med tanke på följderna och utvecklingen. När en människa upplever att något nytt sker, därför att hon *vågat* göra det hon tidigare inte vågade, har en avgörande tillväxt i hennes karaktär och personlighet inträffat. Det, som visar sig »fungera» ökar vår tro och inspirerar oss till nya, modiga handlingar. Tvivlar vi på möjligheten att kunna uppfylla absoluten, måste vi göra klart för oss, att det gäller vår *vilja* att öppna vårt hjärta utan reservationer för Den Absolute — och i detta beroende vara »fullkomliga». De flesta människor ser snart att de måste ställa till rätta saker och förhållanden, som inte varit sådana de skulle vara. Det kan gälla att be om förlåtelse, att ändra inställningen till andra, att klara upp penningesaker, eller förtal bakom andra rygg. Det kan också finnas sådant vi alltid vetat vara orätt, men som vi aldrig vågat knysta om för någon — av feghet, skamkänsla eller stolthet. Men när vi gör det som Guds ande säger oss

upplever vi hans *under*: vi befrias från det som hittills bundit oss. Det omöjliga blir möjligt. Något fullständigt *avgörande* sker i vårt liv. Nya möjligheter öppnar sig. Och vi får en mänsklig gåva — möjligheten att hjälpa andra med liknande saker, som vi själv upplevat.

Lyssnandets betydelse.

Det kan hända att vi inte får allting klart för dagen i vår stilla stund. Annat kommer också emot oss, som vi inte i förväg vetat om. Men det väsentligaste händer: vi får genom stillheten ett skärpt, andligt »väderkorn». Vi får enkla och viktiga tankar om vardagslivets detaljer, inte bara vår egen, utan det helas: om samhället och dess människor, om vår verksamhets omgivning. Vi ser med nya ögon på vår vänkrets, vi anar större möjligheter för ortens förhållanden, folkuppfostran, ledarskapet, för ungdomen, kulturen, nationella problem, vår överhet. Vi berörs av allt, som gäller nationen, dess frågor om det gemensamma samlivet och dess innersta karaktär. Detta angår främst själva andan i vilken de riktiga besluten kan komma till. Därmed gäller det också synpunkterna på de rent materiella resurserna och deras rättvisa handhavande — allt som berör mänskovärdet och enheten.

Vi har kanske varit vana att be till Gud. Men har vi sökt reda på vad Gud svarat oss? Det är inte samarbete att blott be, men inte lyssna till svaret. Vi ber Gud välsigna våra förehavanden för honom. Men det gäller att

fråga efter hans vilja och göra den. Då blir välsignelse följden.

Bibelns ord är mänsklighetens främsta dokument över hur detta samarbete utgestaltat historien. Den visar just skillnaden mellan lydnadens och olydnadens vägar — och följderna. När vi tränger in i det som skett, ser vi en märkligt klar bild av en självstyrd och en gudsstyrd värld. I den belysningen ser vi bäst vår tids — och vårt eget — behov. De händelser, som vid olika tidpunkter och i skiftande situationer räddat mänskligheten hör samman med människor, vilkas hemlighet låg i att de lyssnade och lydde. De fick kraft och ledning för den. De fick det skapande ansvar och det konkreta uppdrag som förverkligade lösningen. De blev därmed det förlösande svaret till situationens problem. De ledde nationen ut ur trångmålet genom att de själv var ledda.

Ingen kan förlåta sig själv. Ingen kan heller försona sig själv. Ingen kan förändra den mänskliga naturen, utan att något utifrån ingriper och förvandlar sinnelaget, grundnaturens väsen och verkan. De viktigaste förändringarna i världen börjar i den enskilda människans hjärta. De förverkligas genom hennes beslut.

Då vi blir absolut ärliga fattar vi att Kristus och korset inte varit nödvändiga för att göra människorna en smula bättre. Han kom för att befria oss från det som är synd. Det gäller allt inom oss, som när och medverkar till vår egen viljas önskan att bestämma över och styra livet. Så länge vi inte gett vår vilja åt Gud planerar vi

själv. Det han vill göra genom oss kan naturligtvis inte då inträffa.

I liknelsen om den yttersta domen avser det som Jesus säger, att den största synden ligger i vår viljas vägran att förverkliga Guds viljas plan. Det som således inte händer, det som uteblir, ehuru det borde hända, döms hårdast. Alla de egenskaper i vårt hjärta, som upprätthåller denna skentillvaro för oss förbi Guds plan. För att hjälpa oss att se oss själv klarare finns absolutens spegel. Den visar oss i stilla stunden sådant, som säkert inte medverkar till: »Ske din vilja». Där är vår själviskhet, vårt behov att hävda oss och betyda någonting i oss själva, avund, fåfänga, slarv, ömtålighet, häftighet, härsklustnad o.a. reaktioner. All sådan synd för oss bort från Gud och varandra. Motsatsen för oss till gemenskap med Gud och varandra. På det beror samhällets atmosfär, nationernas inbördes kontakt — och fredens realism.

Synd blir därför i praktiken bara vår egen fiendskap mot oss själv och det som stör Guds plan med oss.

Synden gör att vi inte ser, hör och förstår Guds vilja med oss. Rätt och orätt blandas ihop. Vi är inte längre fria, utan slavar under allt det som leder oss bort från den frihet vi är avsedda för. Vi får därför inte heller Guds tankar och ledning. Ledningen är känslig. Den blir lätt bruten — även om vi börjat få den efter sinnets förvandling — så snart vi inte längre *vill* lyda. Då förlorar vi vår kamplust, vårt frimod, vår tro på att det onda kan besegras — och vänder tillbaka till nederlagets värld.

När en människa blir ärlig, blir Gud verklig för henne och hon fattar den väldiga kraft som frigörs — av Sanningen.

Det är därför tecknet på den sundaste och uppriktigaste manlighet att göra upp orsakerna till det skenliv vi fört, för att finna livets verklighet i Guds hand. Gör vi upp allt vad vi finner, fullt uppriktigt inför det kors, som vill återlösa människorna till den lydnad de engång övergav, kommer vi att fatta vidden av förlåtelsens och försoningens enorma realism och verkan. Ett dynamiskt segrande liv har börjat. Ur denna personliga förlösning och hjärtats frivilliga förpliktelse att leva ut lydnaden, vilket kors det än innebär, stiger hoppet om en ny tid fram för mänskligheten.

När vägen öppnats uppåt, skall den också öppnas »åt sidorna». Den fulla friheten från all människofrukatan och därav föranledd isolering kommer, då man öppnar sig för en annan och talar om vad som innerst tryckt ens hjärta och fjärmat en från andra. Det finns alltid människor, om vilka man vet att de har förmågan och takten att under absolut tystnadsplikt bevara de förtroende de fått och vishet att hjälpa sina medmänniskor. Det visar sig omedelbart vilken lättnad och befrielse en sådan öppenhet innebär. Och denna erfarenhet låter en också bättre ana andras behov av öppna samtal om rent personliga ting.

Absoluta normer

Det är utsiktslöst att delta i en skyttetävlan om man inte koncentrerar hela sin uppmärksamhet på »tjän» — måltavlans mittpunkt.

Vem väljer för sin resa en ångare som *nästan* flyter framom en som absolut gör det.

Finns det någon vetenskaplig forskning, som kan tillfredsställas av annat än den yttersta grad av noggranhet — eller anses ha någon betydelse utan den.

Skall livets halt ställas på ett lägre plan med mindre anspråk och mål?

De moraliska »absoluten» är därför inte några »hårda herrar», som man måste göra sig kvitt för att få leva »fritt». Vi kan inte åsidosätta livets egna lagar utan att skada oss själv. Absoluten är därför tvärtom de högsta livsmöjligheternas vänner och väktare.

»Men ingen *kan* vara absolut». Det är sant — men normerna måste vara det, annars är det inga normer. Det går 100 cm i en meter, exakt. Hela vårt samhällsliv bygger på fasta normer för reella värden, som reglerar och betryggar vårt *yttre* samliv.

Det sades tidigare att det absoluta gäller *viljan*. Det betyder att helt bero av Den Absolute, Kristus som den personliga Sanningen om livets Gud. Detta är kärnpunkten. Absoluta normer gör människan till syndare, som behöver hjälp, medan relativa normer gör henne till farisé, som inte anser sig behöva hjälp. De klarar sig utan

förvandling, menar de, och fortsätter att predika om hur människorna skall göra bättring.

Absolutens spegel visar kanske att vårt ansikte är smutsigt. Då uppstår frågan: Skall vi slå sönder spegeln, som visar oss det — eller tvätta ansiktet? I denna belägenhet skymtar ett nytt begrepp, som vi kanske någon gång hört, men aldrig tillmätt en reell betydelse eller förstått som annat än ett uttryck för religiösa människors fromhet: förlåtande nåd. Det är att få något som man inte känner sig vara värd — men ändå får som gåva. Vi upplever att vi nått något som kunde kallas nollpunkten. Vi är i ett tillstånd, som låter oss ana att det bakom nåden måste finnas någon som kan ge den! Vi vänder oss kanske till vårt förnuft. Det tiger. Det klarar inte den situation vi råkat i. Men en ny intensiv visshet om att det finns något väsentligt bortom allt förnuft tränger in i oss. Detta kan inte kontrolleras av förnuftet. Det är något, som vi antingen får vända ryggen eller tro på. All livsinstinkt bekräftar ett »ja» inom oss. Vi hör oss själv säga: »Finns du — så tag mig, du Okände, sådan jag är». *Då finns det inte längre något som kan hindra befrielsens under att ske.*

Två krafter kämpar om herraväldet i varje hjärta: människan i trons förbindelse med Gud — eller — utan honom i en tvivlande förståndsmässighet. Därför ställs vi varje ögonblick inför valet vilken kraft vi vill ge oss åt och vad vi därmed medverkar till, när vi speglar oss i absoluten.

Här några antydningar:

Absolut ärlighet — — — —

eller:

Öppen om mig själv och
mitt liv

Maskerad, sluten

Punktlig och pålitlig i eko-
nomi

Slarvig med skulder, skat-
ter, räkningar o.d.

Rättfram och saklig i tal
och handling

Halvsann, slingrande

Sann

Angenäm, smickrande

Omutbar

Kan köpas genom fördelar

Osviklig i givna löften

Bryter mitt ord om det
gagnar mig

Villig att vidgå misstag
och fel

Rädd att bli genomskådad,
mån om att bevara skenet

O.S.V.

Absolut renhet — — — —

eller:

Ser min kropp som ett
»Guds tempel»

Är inte redovisningsskyl-
dig inför någon

Avbryter frestande blickar
och tankar

Låter mig fångas av fan-
tasieggande ord och bilder

Ser i sexualiteten Guds gå-
va, ledd av honom, som
allt annat

Söker sexuell stimulans
och utlösning

Binder inte andra vid min person

Hyser livsvördnad för människovärdet

Känner ansvar för det jag säger

O.S.V.

Absolut osjälviskhet — —

Ger gärna hjälp, märker andras behov

Offrar egen bekvämlighet

Försöker uppmuntra andras möjligheter

Lever för min nations och världens framtid

O.S.V.

Absolut kärlek — — — —

Anspråkslös, intresserad för andra

Fri från önskan att betyda något, inställd på omgivningens behov

Inte sårbar ens av osanna beskyllningar

Dominerar, härskar, bestämmer

Utnyttjar människor för egna syften

Likgiltig för vad mina ord sår ut

eller:

Märker inte andra, snål om tid och pengar

Högre levnadsstandard är mitt mål

Vill visa vad jag är och duger till

Vill säkra egen framgång och framtid

eller:

Överlägsen, upptagen av mig själv

Samlar andras intresse kring vad jag upplever och gör

Ömtålig, snarstucken, hämndgirig

Sprider hoppfullhet, bygger
enhet

Känslig för andras lidande
Kritiskt skarpsinne för att
finna rätta lösningar

Gör upp min andel i en
konflikt

Ber om förlåtelse varje
gång jag felat

Generös, glad över att få
ge, lycklig över andras
framgång

Likgiltig för eller hatfull
mot en bestämd person, ett
bestämt parti eller — kollektivt — mot ett helt folk

Fylld av självmedlidande
Kritiskt sinne, fruktar kritik

Skyller konfliktens orsaker
på andra

Är för stolt för att säga:
»förlåt»

Avundsjuk, missundsam,
bitter när andra lyckas

O.S.V.

Konferens- och skolningscentra

Den första tiden, när Oxfordgrupprörelsen uppstod, spridde sig dess verkan mestadels från man till man.

Men när den utvidgades till en världsomspännande andlig och moralisk kraft, uppstod på olika håll fasta centra för konferenser och skolning.

Detta skedde i Schweiz strax efter det andra världskriget. En grupp schweizare, som kände en djup tacksamhet för att deras land förskonats från kriget, kände samtidigt att det innebar ansvaret för ett nytt andligt och moraliskt klimat i världen.

En av dem som hörde till initiativtagarna och de största donatorerna av ett sådant centrum för MRA i Europa var Robert Hahnloser. Han skriver om det på Genevesjöns östra sluttning liggande Caux, som överlämnades till Frank Buchman 1946:

»Vi förstod att ett träningscentrum behövde skapas för att ge en ideologi med en lösning för Europa och världen.

Det var två ting, som gjorde intryck på mig, när jag mötte Moralisk upprustning. Jag såg en världsstyrka,

som hade ett svar i världsformat på atomålderns problem. Jag såg, att här fanns den enda möjligheten att bygga en ny värld, där mina barn kunde växa upp. Jag insåg att jag kunde göra tre saker för att stödja MRA:s arbete: Jag kunde ge en stor del av mitt kapital för att göra Caux möjligt; jag kunde ge all min tid; jag kunde tillsammans med hela min familj kämpa för Moralisk upp- rustning. Ty jag känner att här ligger den enda lösning- en för världen av i dag.»

Så fortsätter Hahnloser, med tanke på arten av den ekonomi, som bär upp — inte bara Caux, utan allt arbete i Moralisk upp- rustning: »Caux måste hållas i gång. Vi har tusen gäster (texten avfattad ren 1949) och dessa tusen människor måste ha mat och husrum. Det kostar 15.000 Schweizerfrancs om dagen. Varje dag måste denna summa komma in genom de offer, som görs av de människor, som tror på MRA:s uppgift i världen. Vi be- höver hjälp från en ständigt växande krets av människor. Caux är ett världscentrum för denna livssyn om inbördes- ansvaret och det visar ständigt på sanningen i Frank Buchmans ord: 'Om var och en har tillräcklig omsorg, och var och en delar med sig tillräckligt, skulle inte då var och en få tillräckligt?'» ...

Hahnloser tillägger:

»Många människor ger sitt arbete. Under konferensen kommer hundratals människor från Schweiz och från hela världen för att arbeta i köket, laga, städa, servera och sköta alla de otaliga ting, som hör ihop med driften

av Caux. De kommer utan lön — och på egen bekostnad, såvitt det är dem möjligt.

I Caux bygger vi en ny givandets ekonomi mellan nationerna, där var och en har en möjlighet att ge.»

Detta yttrande av Robert Hahnloser om Caux gäller alla de centra och insatser som i olika länder verkar för MRA:s avsikt: världsförsoning och en samlevnad, byggd på de normer som säger vad som är rätt för helheten — samt Guds ledning av den kraft han ger förvandlade människor.

I USA är Mackinac Island motsvarigheten till Caux. Det ligger på en ö i sundet mellan Michigan- och Huron-sjöarna och har utvidgats med en utmärkt filmupptagningsstudio och sen hösten 1966 med en egen läroanstalt Mackinac College, ledd av den kände vetenskapsmannen dr Douglas Cornell, tidigare verkställande direktor för USA:s vetenskapsakademi. Där har även lärarkrafter från Finland anlåtats.

Sålunda var Matti Närhi, en 24-årig gymnastiklärare från Jyväskylä, vid denna läroanstalts start med om en kort men märklig insats. Han blev tvenne gånger akademisk mästare i backhopp i sitt hemland. Matti Närhi blev kallad till ledare för Mackinac Colleges sport- och idrottsliv jämte fysisk fostran hösten 1966, tills han — den 7 januari — omkom i en bilolycka. Vid hans frånfälle telegraferade dr Douglas Cornell till Finland bl.a.: »Han var en sällsynt hängiven man och en utomordentlig sportsman. Han förstod sambandet mel-

lan fysisk kondition och karaktär. Han var djupt fäst vid sitt eget land och han gjorde en stor insats till förmån för Amerika genom vad han var i sina uppdrag för Moralisk upprustning och Mackinac College.»

Till Matti Närhis begravning i Jyväskylä hade representanter för flere länder anlät, bland dem också studentkårens kurator vid ovannämnda högskola, Richard Wailes, guldmedaljör vid olympiska spelen i Melbourne och i Rom. Sitt tal vid Matti Närhis bår avslutade han med orden: »Mattis övertygelse var, att varje sportsman och idrottsentusiast borde se det som sin kallelse att få människorna in på den rätta vägen. Han trodde, att var och en, som genom självdisciplin och hängivenhet vigt sig åt idrotten, med samma disciplin och utgivande skulle verka till förmån för sitt land».

Det vackert belägna Odawara i Japan är ett centrum för MRA:s arbete i Fjärran Östern. Många ansvarstagande kända personligheter och tusentals vanliga män och kvinnor står bakom detta centrums tillkomst, som kallas »Asiens fyrbåk». En ledargestalt är Asien-experten Masahide Shibusawa, som härstammar från en av Japans älsta släkter. Hans far var bl.a. finansminister efter kriget och chef för japanska riksbanken. Farfadern var pionjär för Japans industrialisering. Den syn han har fått för framtidens Asien är fundamentalt grundad på frågan om hur långt in i de verkliga problemen Moralisk upprustning kan tränga hos människorna för att den yttre samlevnaden skall möjliggöras. Läget är inte lätt. Men Shi-

busawa själv har upplevat svaret. Också i Japan är Finland med.

I kampen för ett nytt Indien har främst Mahatma Gandhis sonson, Rajmohan Gandhi, gått i spetsen. Hans farfar sade en gång: »Det bästa, som kommit från väst är Moralisk upprustning.» Mahatman var en intim vän till Dr Buchman.

Rajmohan Gandhi startade bl.a. 1964 en 6.500 km lång marsch. Han »talade sig fram», by efter by, tvärs genom Indien. Med sina medarbetare i två fulla bussar ordnade han överallt tillfällen att nå Indiens folk. Ända till 75.000 personer kunde vara närvarande — t.ex. på Chowpatty Sands, en av hans farfars traditionella mötesplatser nära Bombay. Nära Bombay ligger likaså den plats, Panchgani, där Indiens centrum för Moralisk upprustning som bäst håller på att ta gestalt. I Indien har Gandhi också startat utgivandet av en tidning, »Himmat», som verkar för ett korruptionsfritt och moraliskt starkt Indien. Själv är han chefredaktör. Han har också appellerat till den växande generationen att delta i denna kamp för ett nytt Indien. Han är i full gång med att träna den.

Vid ett tillfälle sade han till en väldig människomassa: »Vi har beslutat att skapa en styrka av kunniga, intelligenta unga män och kvinnor som lever riktigt, inte låter sig mutas med pengar eller makt och som kan leda vårt land...

Jag är utled på folk som alltid skyller på kommunist-

terna, när något går galet. Inträffar en strejk, skyller vi på dem. Går produktionen ner, skyller vi på dem... Även om alla Indiens kommunister bleve helgon och gav sig iväg till Himalaya, skulle vi ha våra problem.

Lika utled är jag på uppfattningen hos en del att alla kapitalister borde avlivas och kastas i havet. Många kapitalister har varit själviska. Om de fortsätter att vara själviska, kommer de att gå våld till mötes. Men de problem vi har med fattigdom och brist på jämlikhet kommer att bestå, även om varje rik man i Bombay eller i Indien sattes i fängelse eller blev likviderad.

Mer välstånd skapas inte genom att sätta vare sig kommunisterna eller kapitalisterna i fängelse.»

Så talar Rajmohan Gandhi om behovet av en andlig och moralisk förvandling i väldig skala och vikten av att denna byggande kraft må sammanslutas till kamp för att ta itu med de ööverskådliga problemen under samfällt ansvar.

Problemens rot ligger i människornas sinnen och sätt att leva. Det är korruption, orättvisa, fruktan, maktlystnad, ligkiltighet och självsäkerhet, som bryter sönder nationen och kommer den att svika sin uppgift — ja, äventyra dess existens.

Men Rajmohan Gandhi lockar ingen — som vi mestadels gör i vår förljugna valpropaganda, utan slutar: »Jag erbjuder er inte att gå en bekväm väg. Jag lovar er en kamp, långt hårdare än allt vad vårt land måste utstå under frihetskampen. Jag vill inte förolämpa er genom

att utgå från att ni inte vill offra. Med offer och utan fruktan kommer ni och jag att ge detta land ett nytt ledarskap.» Detta uppriktiga sätt att framlägga situationen och behovet av personliga offer i kampen för landets framtid har mötts med största uppmärksamhet, ja överväldigande intresse — men naturligtvis också av motstånd från deras sida som spekulerat i upplösning och egen makt.

I Europa har alla de viktigaste storstäderna sina egna centra för Moralisk upprustning. I London invigdes — märk väl just av Rajmohan Gandhi, vars farfar förde den indiska självständighetskampen mot det brittiska väldet till seger — den 26 november 1966 Westminster-teatern. Detta nya Arts-Center vill arbeta för spridande av Moralisk upprustnings budskap med teatern som tribun. Men redan namnet säger att det också avser andra kultur- och konstområden — och deras medverkan vid skapandet av en ny anda med målsättningen: renässans.

Vem står för Moralisk upprustnings arbete?

Runt världen fattar allt flere vad Gandhi menar med: »Jag lovar er inte ett liv i överflöd. Jag lovar er en kamp långt hårdare än...» då det gäller mänsklighetens försök att realistiskt finna vägarna till en ny värld, byggd på fri samverkan över alla gränser under Guds ledning och kontroll.

En del har lämnat allt, sin fördelaktiga tjänsteställning, sina framtidsplaner, sin miljö — allt.

Många okända, tysta hjältinnor — också i Finlands ödemarker — har i orubblig tro på att denna väg leder till livets högsta mål, gett sina söner och döttrar full frihet att välja den och lämna hemmet — för världsförsoningskampen på andra sidan jordklotet — om det gällt. Sådant uttrycker klarhet och mod i sättet att se och handla. Det är bevis på en nation i utveckling mot ett totalt ansvar inför framtiden.

Dessa heltidsarbetare har ingen lön. Det är andras omtanke som förklarar hur detta är möjligt. Men det säger också att undret ligger i den ledning och samverkan, som gör att det hela inte blir kaos, utan dess motsats. Heltidsarbetarnas säkerhet ligger i deras bergfasta tro och övertygelse, byggd på oavbrutna erfarenheter, att Guds ledning inte sviker, om de själva och andra inte sviker den.

Många, som inte känner heltidsarbetarskapet vara deras kallelse, har tagit sitt ekonomiska eller annat ansvar för olika detaljer i helheten. De ger det de känner att de skall ge för att den skall fungera. Detta belystes tidigare av den bild schweizaren Hahnloser gav av hur deras konferenscentrum i Europa, Caux, upprätthålls och fungerar.

Långt borta i Japan har nordiska, också finska, heltidsarbetarkrafter ren i årtal verkat. Andra har varit borta i Afrika, Indien, Nord- och Sydamerika och Mel-

lersta Östern. I Europa verkar på olika håll en hel skara av våra landsmän. Människorna har allt mer och mer begynt fatta att stödandet av MRA:s arbete inte har någonting som helst att skaffa med begreppet »välgörenhet», utan med ett samfällt ansvar för ett universellt svar på frågan om den mänskliga samlevnadens lösande och vad som skall ske för att vi skall överleva och säkra framtiden för våra barn? På randen av världens bubblande krater är endast tillräckliga offer och helhjärtat utgivande att räkna med. Det är därför av oöverskådlig betydelse att *bela nationen ser och fattar vad det rent praktiska stödet innebär* för dem som hör till dess andliga och moraliska förtrupp i denna kamp. Den berör oss alla och gäller samtidigt högsta historiska bestämmelse.

Vägar till information

En idé, som är född för att växa ut över jorden och gripa in i dess samlevnadsförhållanden överallt, måste förkunnas på alla tillbudsstående sätt så att den kan nå ut internationellt.

Moralisk upprustnings budskap har förts ut av böcker, filmer, showmusicals, skådespel, informationsblad, tidningspress och främst — genom människor i samarbete, med dessa »vapen» i händerna. Årligen återkommande, världsvitt syftande konferenser har också bidragit till internationell samverkan.

De flesta länder har sin informationstidning, där det som händer världen runt rapporteras. I Norden utkommer »Ny Värld i Bild». I Finland utges »Moraalisen varustautumisen Tiedotuslehti». (Se sida 65).

Den, som aktivast bidragit till att i form av böcker och skådespel bekantgöra Moralisk upprustning var — som tidigare nämndes — Peter Howard, vars 15 böcker gått ut i över 4 miljoner exemplar. All vinst av försäljningen har gått till att stöda verksamheten. Hans 17 skådespel har visats på alla kontinenter. Bland dem har »Stegen» framförts på flere platser i Finland, bl.a. för förstärkta kyrkomötet i Åbo 1964 och något senare för riksdagsfolket i Helsingfors. Riksdagsmän stod också då bakom själva inbjudan och fungerade som värdar.

En av de första filmerna i Moralisk upprustnings regi skapades i Finland. Den hette »Svaret». — I detta nu är filmer, sådana som »Livets höjdpunkt», och »Orkanen kommer» vilka visats för tiotusentals personer i hela landet — de mest bekanta. Den film, som spelat en avgörande roll i Afrika — och som också gått i Finland — med europeisk urpremiär i närvaro av konungen av Uganda och hans svit — heter »Frihet» («Uhuru» på swahili). Den skrevs och inspelades 1955 av afrikaner i Afrika. Vid upptagningen av denna film sände Suomi-Filmi två män till hjälp som sitt bidrag. Också Walt Disneys medarbetare, svensken Richard Tegström medverkade. »Frihet» kom att spela en märklig roll i Kenya vid dess in-

trädande i de självständiga afrikanska nationernas led —
men också på andra håll i Afrika.

En av de senast inspelade filmerna är Peter Howards
»Mr Brown kommer ner från berget», och hans barn-
film »Give a dog a bone».

Motstånd

När något nytt uppstår, råkar det inte bara lätt ut för en rad av missuppfattningar och feltolkningar men också för direkt angrepp och motstånd. Sådant är samtidigt tecknet på att något väsentligt håller på att ske. Ett nytt vin börjar jäsa. Livet utvecklas genom sådana processer. Ju starkare och mer upplevat det nya griper hela människan, desto mer kan man tala om revolution. En revolution av ideologisk karaktär, där livssynen förverkligas genom lidelsens eld och en helhjärtad insats, enligt en av Guds ande ledd världsstrategi, måste störa all bekväm idyll, allt fastgrott, allt stillastående och förlegat — allt, som söker försvara sin rätt att få förbli sådant det är. Det blir efter. Det duger inte längre.

Peter Howard gjorde sig, då han ännu var journalist i den ledande engelska pressen, redo att rikta ett angrepp mot Moralisk upprustning. Angreppet uteblev. Han mötte någonting helt annat än han väntat. Han blev själv besegrad. Han såg här det han inte själv hade. Han slutade sitt liv som en av Moralisk upprustnings mest förpliktade och hängivna revolutionärer. Han bar då världsar-

betets huvudansvar över sina skuldror och en osläcklig kärlek till hela mänskligheten i sitt hjärta.

Att Gestapo i tiden fruktade och hatade den dåtida Oxfordgruppen berodde på ett mycket enkelt faktum: de människor Guds ande upplyst, genomskådade vad nazismen bar i skölden. År 1942 offentliggjordes av Gestapos högkvarter en 126 sidor diger anklagelseskrift mot Moralisk upprustning (Die Oxfordgruppenbewegung) med en order att skoningslöst förinta dem, varhelst dess verksamhet än påträffades.

Den nya idéns mest framträdande gestalter i Norge råkade genom ockupationen 1941 ut för en hänsynslös förföljelse. Fredrik Ramm, som följt Amundsen på hans färd till Nordpolen, fängslades och inspärrades i Hamburg och dog i en där ådragen lungsjukdom. Författaren Ronald Fangen, professor Eiliv Skard och många andra bemärkta män inspärrades också.

Det finns en lång förteckning på dessa offer, som var andligt klara och moraliskt starka nog att inte svikta och ge vika för våld. De fick lida och stå för sin tro. Vad Buchmans verk betydde för Norges folk säger bl.a. biskop Arne Fjellbus officiella yttrande 1946: »Oxfordgruppen lade grunden till den norska kyrkans förenade motstånd mot nazismen».

Till det ondas natur hör att det inte kan tåla den moraliska viljekraftens motståndsförmåga. Genom att misstänkliggöra de krafter och målsättningar, som hör till den kristna verkligheten, söker det onda utså tvivlets

livsgift: rädsla, osäkerhet, modlöshet och inre förvirring, som medverkar till karaktärens förlamning och beslutshetens upplösning.

Låt oss ta ett belysande exempel, när det gäller Moralisk upprustning. En 21-årig rikssvensk Jacob Palme företar sig att skriva en pamflett om Moralisk upprustning under skenet att ge s.k. objektiv upplysning. Hans skrift är påvisbart fylld av citatförvrängningar, direkta osanningar och ensidighet vid valet av källor.

En kritiskt objektiv utredning av komminister Richard Cedergren avslöjar pamflettens innersta avsikt med detta konstaterande: »Ett närmare studium av Palmes skrift visar att den syftar till något mycket mer än ett försök till uppgörelse med MRA. Det är fråga om ett angrepp mot kristen etik och livssyn i dess helhet.» (Dagen 11. 12. 1962)

Samvetet och tidens rättsbegrepp

Det, som statsmännen världen över mest har behov av är medarbetare, som oväldigt söker lösa folkets frågor enligt normerna för vad som är rätt — och ett folk, som med denna garanti gör sitt bästa i att verkställa dessa beslut. Det betecknar realpolitik.

Det, som en överbefälhavare frågar efter för att betrygga nationens försvar är ett folkmaterial, som inte

äventyrar försvarets effektivitet genom ett normlöst levnadssätt, utan tvärtom tar fullt ansvar för både sin andliga, moraliska och fysiska kondition.

Det, som en klarsynt kyrkans ledare eftersträvar med tanke på att förverkliga kyrkans uppgift är att öppet få samarbeta med människor som låter sitt liv och sina handlingar ledas av Gud. De ser världens tillfrisknande ligga i upptäckten av denna hemlighet. De ger den vidare genom att kämpa för att människor skall nå ett totalt gudsberoende. Frank Buchman sade en gång i ett aktuellt ögonblick med tanke på krigets härjningar: »Svaret på brinnande kyrkor är en kyrka i brand.» Det sammanföll med Kristi ord: »Jag har kommit för att tända en eld på jorden.»

År 1955 på hösten besöktes Finland av en resande styrka ur Moralisk upprustning som efter sin turné genom Asien först i Europa kom till Helsingfors med Peter Howards skådespel »Den försvinnande ön». Författarn var personligen med. President K. J. Paasikivi övervar premiären. Han kallade denna styrka och dess värdar till slottet den 9 november och yttrade till gästerna: »Med stort intresse har jag gjort mig förtrogen med de tankar, som innefattas i Moralisk upprustnings program. Det är ett faktum, att världen som bäst genomlever en stor historisk övergång från en epok till en annan. Det är svårt att säga, vilken framtid vi har framför oss, men det förefaller vara uppenbart, att mänsklighetens uppfattning om vad som är rätt och vad orätt

allvarligt rubbats. Fördenskull är utredningen av dessa begrepp av allra största vikt.

Jag är övertygad om att just detta ingår i Moralisk upprustnings program. Men säg inte bara vad som är rätt och vad orätt — utan befast de moraliska normerna i människornas inre.

I detta uppdrag önskar jag er alla framgång.»

Den innersta orsaken till rättsuppfattningens vacklan är bristen på fasta normer, som otvetydigt säger vad som är rätt. Redan här återspeglas tragiken i vår tids intellektualism, som upphöjt hjärnan till gudomlighet, medan samvetet fränkänts ledande betydelse och därmed avlägsnat Guds inflytande över det mänskliga rättsmedvetandet. Det har betytt en ödesdiger mörkläggning — människan opererar på egen hand med självgjorda begrepp. I samma stund vi upphöjer och omfattar andra normer än dem på vilka skapelsens egna livslagar vilar, till moraliskt giltiga värdemätare, inträder den rubbning av begreppen om vad som är rätt och vad orätt, varom president Paasikivi talar. Osäkerhet — ofta maskerad under intellektuell tvärsäkerhet — och flytande relativa normer betecknar gudsfrånvändhetens tänkande.

Hjärnan kan inte ge svar på livets mening, hur mycket än den förmår avslöja och fastställa maskineriets funktioner.

Därför har vi allt större och större kunskap *om* människan men vet allt mindre och mindre om *hur* hon skall bli människa. Själva synen på människan sammanhör

med kampen mellan hjärna och samvete. Hjärnan har aldrig lyckats komma med lösningen till hur människorna skall kunna leva tillsammans, alltså själva huvudproblemet. Hjärnan kan inte förvandla sinnelag och samvete, lika litet som människans karaktär. Därför kan hjärnan heller inte lösa de moraliska problemen. Hjärtats slitningar ligger utom hjärnans räckvidd att avstyra. Och ändå är det, som sker innerst i hjärtat, det mest genomgripande av allt — emedan dessa inre förändringar medför klarläggning och väsentliga förbättringar i alla yttre förhållanden.

Om samvetet kämpas ned som en otillbörlig kontrollinstans av livet, börjar upplösningen av den kvalitet, som mest av allt skiljer människan från djuren. Samvetet tystnar också och råkar ur funktion varje gång det sagt oss något, som vi vet att vi borde, men inte vill eller vågar göra. Är vi för feiga eller skamsna att erkänna och ställa till rätta det samvetet avslöjar för oss, kallar vi på hjärnan för att söka bortintellektualisera det obehag vi känner. När Guds ande får leda både hjärta och hjärna löses alla motsättningar i ett rätt sammanhang — hjärtats visdom.

I »FN, en handbok» (Arne Björnberg) behandlas grunderna och synpunkterna för FN:s verksamhet. Å sid. 190 upptas Generalförsamlingens »allmänna förklaring om de mänskliga rättigheterna såsom en gemensam riktlinje för alla folk och nationer». Där kungörs grundartiklarna.

Artikel I lyder: »Alla människor äro födda fria och lika i värde och rättigheter. De äro utrustade med *förnuft och samvete* . . .» Här understryks och bevaras helheten mellan dem båda som en obruten verklighet. Om samvetets ledarroll förtrycks, vet vi inte längre vad som är rätt. Det innebär att vi blir samhällsvådliga där vi bort vara samhällsbevarande. När Guds röst i vårt samvete inte längre leder vår inställning till den materiella tillvaron, uppträder en flock diktatorer i stället som ledare: egennytta, korruption, nationell högfärd och parti-beräkningar — på helhetens bekostnad. Det är vägen till levnadssättets anarki och hjärnans diktatur. De växande generationerna är inte betjänta av paroller om samvetets avskaffande och därigenom av svävande normer. Vad de trängande behöver är raka motsatsen.

Det vore oerhört, om talesmännen för allt andligt inflytandes bortskaffande överhuvud skulle få medverka till att rasera det fundament, på vilket landets historiska utveckling i generationer vilat och hållit folket samman. Tänk på vad som redan nu hotar hela vår folkuppfostran i samband med reformer, som vill dessa frågor till livs. Varför bedra vår ungdom med en till endast hjärnans skottvidd reducerad bild av livet? Den måste tvärtom få en ny vision av sina största möjligheter, gestaltandet av det ännu oerövrade. Dit hör byggandet av nationens inre sammanhållning och karaktär, det som kan fördjupa människovärdet och dess verkliga inflytande på utvecklingen. Bara det, som kan tillföra personligheten dess

största dimension som Guds redskap för förverkligandet av hans plan med mänskligheten, lyfter människovärdet till dess rätta plan.

Mot framtiden — den unga generationen

Världens växande generation är radikal. Det är en stor egenskap. Det är själva förutsättningen för en tillräcklig förnyelse. Framtiden tillhör de revolutionära.

Det är därför viktigt att vara revolutionär. Men det allra viktigaste är att ha klart för sig revolutionens mål och arten av de medel som förverkligar detta mål. Frågan blir då: »Vad vill jag göra med mitt livs revolution?»

Det är en avgörande fråga, som måste besvaras av en fullt befäst och djup övertygelse.

Kraften kan inte operera på egen hand, den måste styras. Det behövs i dag ett klart och skapande svar på problemen. Blott den som fått svar själv kan ge det åt andra. Det gäller främst människorna bakom tingen.

Låt oss tänka på den uppväxande generationen. Den ungdom som satt sig i gång för att föra ut svaret, har fått ett nytt specialvapen i Sing-Out-musicalerna.

Det är det sjungande budskapet. Det för fram appellen om förnyelse genom förvandling av sinne och liv. Det pekar på visionen av en enig värld kring byggandet

av framtiden. De har plötsligt blivit aktuella, dessa shows.

Här händer något, som djupt inifrån engagerar ungdomen för en tillräckligt stor sak. Över hela jorden verkar och tillväxer sådana Sing-Out-grupper.

Där står plötsligt det unga Amerika mitt i Europa. Det är 150 svarta — vita — och indianer — som inbjudits av landets ledning. De förkunnar i sin sång att världen måste bli annorlunda och att den redan blivit det inom dem själva. Det gäller inte någon särskild nation, inga politiska kombinationer, intet annat än hjärtats gemensamma ansvar i en ny dimension.

Över 100.000 åhörare i 24 österrikiska och tyska städer möter denna sångfront. Vid avskedsföreställningen i Dortmunds jättelika Westfalenhall vill hyllningarna från 14.000 åhörare aldrig ta slut. Och under föreställningen i Hamburg något tidigare kommer att 20-tal unga ryska studenter till Sing-Out-gruppen och säger: »En del av ovationerna som ni fick kom från oss. Ni säger så mycket med ert framträdande att inga tolkar behövs. Vi uppskattar er strävan att verka för fredens sak, som vi såg i ert lag i dag. Det är det, som all framstegsvänlig ungdom världen över sträcker sig efter.»

Smittan griper den tyska ungdomen. Representanter från femton tyska städer kommer till en konferens i Ruhr. En stor skara lämnar sina privata förehavanden på 6 månader. För elever anordnas en skolgång, som ambulerar med den show, vilken uppstår som följd av den-

na konferens: »Sing-Out-Deutschland». Den deklarerar: »Vi representerar en ny ansvarsmedveten ungdom som med all kraft är beredd att medverka till lösningen av vår tids problem och vi har beslutat att föra ut denna anda till hela vår generation». Och showen, kompletterad av olika tillägg vid framförandet, går ut med sin orubbliga övertygelse att situationen kan ändras när människorna blir annorlunda och får en tillräcklig vision av sina egna och sitt lands möjligheter att bygga framtidens världsgemenskap i enig samverkan.

Nere i Österrike hinner några ledande män invitera Sing-Out-gruppen, innan den återvänder till USA. Premiären bevisas av 8.000 åhörare. Och orkestern uttrycker högt sin häpnad: »En sådan entusiasm har vi ännu aldrig upplevat i Wien.»

I USA uppstår inom ett år över 130 Sing-Out-grupper. De uppträdande opererar i universiteten över hela landet. Insatsen har sen dess oavbrutet utvecklats och vuxit. Smittade av andan och hängivenheten hos dessa unga människor och med visshet om uppdragets betydelse uppstår överallt lokala grupper, som tar ansvaret i sina händer. De är djupt befästa i sin övertygelse: vi får inte dröja med att väcka världens hjärta och samvete.

Det dynamiska, oavbrutet växlande och växande som betecknar Moralisk upprustning, förändrar form dag för dag. Det är blott den levande sanningens makt och art som är densamma — kännetecknet på Guds ledning mitt i all yttre variation av verksamheten. I inbjudan till en

skolningskonferens i Amerika stod: »Vi väntar oss sådana unga ledare som är redo att tillämpa i sitt liv en ny självdisciplin, övertygelse och hängivenhet för att tända gnistan i vår generations unga, vilka inte nöjer sig med att kritisera, utan beslutsamt vill ställa tingen till rätta och gripa sig an med nuets livsviktiga frågor.»

I Storbritannien arbetar Sing-Out-laget med sin show »It's our country, Jack» (Det är vårt land, Jack), än i England, än i Skottland eller på Irland. Också där medverkar landsmän som vet att den nya världen är där var de ger ut sig för den. Anbud och inbjudningar strömmar in: »Kom till oss, vi behöver er anda och er tro på framtiden».

I Afrika uppstår genom de svarta ungas initiativ den tidigare nämnda musicalen »Harambee Africa». Den framförs i stad efter stad. President Kenyatta tar emot i sitt eget hem och säger: »Jag tror att om ni sprider dessa tankar om er idé, så kommer Afrika att bli förebilden för hela världen och vi kommer att finna enhetens modersmål».

Samma svallvåg har fortplantat sig till Japan, Indonesien, Indien, Australien.

Djävligt vill ungdom i Norge kämpa för världsförsoningens förverkligande. På själva nationaldagen den 17 maj detta år bjuder den in Sing-Out Deutschland till Bergen. Inför en sal, som är så fullpackad att folk nödgas stå i gångarna, sjunger de tyska ungdomarna den

norska nationalsången utöver sitt övriga program. Gnistan har tänt elden. 500 norska unga anmäler sig till att själva ta upp en norsk show, Sing-Out Bergen, och strax börja med övningar.

Och då två föreställningar ges dagen därpå i Konsertpalatset, står 250 av dessa 500 efter en intensiv övning och sjunger tillsammans med den tyska 75-mannaskaran. Det blir starten till Nordens egen ton med det gemensamma budskapet om försoning och enig samverkan mellan länderna.

En påskkonferens hålls i Kajana 1967. Den är startad av ansvarstagande seminarister — och bevistas av en stor skara skandinaver med några kända föredragare i spetsen — samt landsmän. Konferensen når fram till samma syn: det närliggande målet för Nordens ungdom är skapandet av en gemensam show. Det är inte fråga om något isolerat »ungdomsarbete», utan om *ungdomens medverkan* vid förverkligandet av den största samfälliga uppgiften i dagens värld: en genomgripande omgestaltning av mänsklig samlevnad och betryggandet av grunden för detta nybygge.

Här är det inte längre fråga om tom entusiasm, utan om människor med ansvar för sina nationers öde. De har alla stått inför bestämda offer för att kunna göra det. När musiken tystnar stiger några fram och talar om sin övertygelse och vad sådana personliga beslut betyder praktiskt för dem. Här föreligger fakta, som inte kan bortdiskuteras. Det nya är att folk från alla skikt, raser,

bildningsnivåer o.s.v. bekänner vad som förenat dem och vad de gått in att samfällt kämpa för — en enad mänsklighet. Hemligheten som förenat dem ger deras budskap täckning.

Den kraft och målmedvetenhet, som bär dessa sjungande unga är redan i och för sig en mikroupplevelse av den värld de sjunger om. De är ute för att mobilisera sina länder. Splittringens och själviskhetens världssjukdom *kan* botas. Det kan ingen någonsin göra med yttre åtgärder. Blott det oåterkalleliga besluter att vara med och bygga kan betrygga samverkan för det nya, som måste komma.

Det är inte axelryckningar och överlägsna småleenden ungdomen väntar sig. De, som vill stå som passiva åskådare är inte dem den vänder sig till.

Ungdomen sjunger om personlig förvandling som förutsättningen, enigheten och försoningen som följden och ansvaret att samfällt och realistiskt börja bygga vägen till världens renässans som målet. De, som vill kritisera och kontrollera vad som sker — i jämförelse med kanoniserade begrepp eller söka inordna det i bilden av tidigare synsätt, kommer till korta.

Viljan att ge sig till denna kamp är priset för att få fyllas av den andliga och moraliska revolutionens rena och segrande ande, dess kraft och inspiration.

Det är visionen för världens ungdom i dag — att få ge sitt bästa för det största. I denna kamp finns det inga åldersgränser eller någon pensionsålder — bara mer liv.

Litteraturförteckning

Revolutionen som kommer. Peter Howard 174 sid. 7:70
På finska: Huomenna on liian myöhäistä 160 » 7:—
En samling av författarens mest aktuella tal

Frank Buchmans hemlighet. Peter Howard 149 » 6:80
På finska: Frank Buchmanin salaisuus 176 » 4:50
En fängslande bok om en märklig man

Omskapa världen. Frank N. D. Buchman 313 » 5:35
På finska: Uuden maailman puolesta 275 » 1:10
Dr Frank Buchmans samlade tal

All verden venter. Leif Hovelsen (norsk upplaga)
På finska: Kaikki odottavat 165 » 4:50
En norsk författares och motståndsmans
skildring av efterkrigets Europa

Omskapa människor: Campbell-Howard 124 » 5:—
På finska: Uuden ihmisen luominen 131 » 2:80

Tidskrifter

Ny värld i bild, Nordisk tidskrift för
Moralisk upprustning. Utkommer en gång i månaden
Prenumerationspris per år Fmk 13:— eller Skr 20:—

Tiedotuslehti, Moraalinen varustautuminen
Månatlig nyhetstidning på finska.
Prenumerationspris per år Fmk 6:—

Smalfilmer (Engelska med finsk text):

Mr Brown kommer ner från berget (Mr Brown tulee alas
vuorelta)

Männen från Rio (Brasilian miehiet)

Frihet (afrikansk). (Vapaus)

Mies aikansa tasalla. En film om Peter Howard

Beställning genom: Moralisk upprustning. Postbox 18140
Helsingfors 18